

‘De laatjes in mijn hoofd’

Mijn zoon heeft autisme

‘De laatjes in mijn hoofd’

Claudia Cantineau - van Kuijk

ISBN:

Copyright 2017 Claudia Cantineau – van Kuijk

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Proloog

Dit boek draag ik op aan mijn ouders. Mijn steun en toeverlaat die altijd voor ons klaarstaan. Het maakt niet uit wanneer. Zij zijn er!

Met dit boek geef ik u een kijkje in ons gezin. Wat een effect het heeft als één of meerdere leden in het gezin autisme hebben. Wellicht helpt het delen van mijn ervaringen u.

Het gezin:

Mijn man, Yermolai, PDD-NOS

Mijn zoon Luca, PDD-NOS

Mijn dochter Myrthe, hoogbegaafd en hoogsensitief

En natuurlijk ikzelf. Ik ben Claudia, 40 jaar en trotse moeder van 2 kinderen. Ik werk parttime als secretaresse en daarnaast ben ik de draaiende motor in ons gezin.

Hoofdstuk 1

Mammaaaaa roept mijn zoon Luca. Ik weet het al, het is foute boel. Hij is aan het spelen met zijn zusje en ze willen als gewoonlijk allebei hun zin hebben. Het is een natuurlijke reactie zou je denken. En dat is in veel gezinnen ook zo, maar bij ons is het toch altijd net even anders. Nu hoor ik u denken, ach het is overal wel eens wat, maar geloof me in ons gezin is het ALTIJD wat en is niets vanzelfsprekend.

Om te voorkomen dat het echt fout gaat en er ongelukken gebeuren, ren ik naar ze toe en spring ertussen. Het zal niet de eerste keer zijn anders dat er geslagen wordt door één van de twee.

Ik leer mijn man kennen in de millenniumnacht. Jullie weten het vast nog wel. De overgang van 1999 naar 2000. Ik zie hem staan en het was liefde op het eerste gezicht. De week erna zien we elkaar weer en sindsdien zijn we geen dag meer zonder elkaar geweest.

Na tien maanden besloten we dan ook om te gaan samenwonen. We hadden een normale relatie met ups en downs. Wie niet, toch? Nooit is me iets opgevallen aan hem.

In september 2003 zijn we getrouwd. Al snel wilden we heel graag kinderen. Helaas ging dit niet zo makkelijk als gehoopt en zijn we uiteindelijk in de malle molen van het ziekenhuis beland. In 2005 raakte ik gelukkig zwanger via

ICSI (een vruchtbaarheidsbehandeling) en in maart 2006 werd onze knul Luca geboren. Zo soepel als de bevalling verliep, zo zwaar was de zwangerschap. Ik was zo ziek dat ik bijna niet vooruit kon. En daarbij had ik heel zware bekeninstabiliteit.

Wat was ik blij dat onze jongen uiteindelijk besloot om op de wereld te komen.

Toen we hem zagen was de ellende gelukkig snel vergeten. Wat was hij mooi en wat waren wij trots.

Maar zoals ik al zei, onze relatie kent de nodige hoogte- en dieptepunten.

Mijn man heeft geen gemakkelijk karakter, maar ja, wie wel. Dat ik altijd alles regelde en hij verder niets hoefde te doen, was voor ons eigenlijk heel gewoon. Totdat Luca werd geboren. Toen veranderde alles. Huilde hij dan gaf mijn man hem aan mij. Moest hij verschoond worden of was het tijd voor een fles dan deed ik dat altijd. Maar nog steeds gingen er geen alarmbellen af. Ach, wat maakte mij het uit. Ik vond het prima.

Maar wanneer ik eens een keer weg wilde, werd het lastig. Want..... wat als Luca ging huilen of hij had zoveel gepoept dat alles onder zat?

Dan was ik niet in de buurt. Daar had ik op mijn beurt weer moeite mee. Wat er dus eigenlijk gebeurde, was dat ik mezelf compleet wegcijferde. Ik zette mezelf altijd op de laatste plek. Eerst de rest en dan pas ik.

En dat ging een paar jaar zo door.

We besloten om te gaan verhuizen. We zaten nog in een huurhuis, maar wilden graag naar een koopwoning toe. Na wat huizen bekeken te hebben, vonden we een ideaal huis in ons eigen dorp. Ook dat regelwerk nam ik voor mijn rekening en nog ging er geen belletje rinkelen.

Dat ik ongeveer de hele verzorging van Luca op mij nam, was toen ook nog heel vanzelfsprekend en zeker geen punt van discussie. Luca hilde heel veel de eerste weken en ja, als onervaren ouders wisten wij natuurlijk niet goed wat te doen. Hij at immers goed en dronk goed. Maar hij bleef huilen. De kraamhulp zag niets vreemds. Hij had wel een voorkeurshouding. Na negen weken van slapeloze nachten en lange dagen met een ontroostbaar kind zijn we naar de chiropractor gegaan. Deze had het snel gezien. Luca had het KISS-syndroom. Gelukkig kon de chiropractor hem heel goed helpen en na twee behandelingen was hij daarvan af. Maar ja, inmiddels lag onze schat als een banaan. Dus, op naar het volgende station: de osteopaat. En ook daar waren we snel klaar. We deden veel samen. Maar achteraf gezien nam ik altijd het voortouw en was mijn man daar heel volgzzaam in.

Toch zei iets in mij steeds vaker: er klopt iets niet. Luca was anders. Anders dan andere kinderen in onze omgeving. De kinderen van vrienden groeiden op volgens het boekje zeg maar en Luca niet. Je gaat aan jezelf twijfelen. Jezelf honderd vragen stellen. Waarom? En wat is het dan dat mijn gevoel zegt dat het anders is?

Ik heb een baan van 32 uur. Na de geboorte van Luca besluit ik te stoppen met werken. Het is mij allemaal even teveel. Ik ga proberen lekker te genieten van onze knul.

Maar ja, zoals velen moet ik na een half jaar toch weer gaan werken. Financieel gaan we het anders niet halen. Ik besluit te gaan solliciteren en na een poosje vind ik een leuke baan voor twee hele dagen per week. Mijn ouders passen dan op.